

Arrest

**nr. 69 901 van 14 november 2011
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 juli 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 oktober 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat T. VAN DEN BOSSCHE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 29 november 2010 en heeft zich vluchteling verklaard op 7 december 2010.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 21 december 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 15 juni 2011.

1.3. Op 5 juli 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 6 juli 2011 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Algerijnse nationaliteit te bezitten en een Arabier te zijn afkomstig van Larba, wilayat Blida. U zou in 1995 de schuilplaats van terroristen in uw dorp verklapt hebben aan de autoriteiten nadat deze terroristen u op uw hoofd geslagen hadden omdat u niet langer voor hen wilde werken. In 1995 zou u uw dorp verlaten hebben. Toen in 1997 uw ouderlijk huis verwoest werd in het kader van een operatie om de regio Ouled Allal van terroristen te ‘zuiveren’, zou uw familie u gevolgd zijn en gingen jullie in de krottenwijk Semmar dichtbij Berraki (in de buurt van Algiers) wonen. Uzelf zou veel ‘op verplaatsing’ hebben geleefd zoals in Tlemcen waar u bij een vriend werkte. In september 2001 zou u tijdens een identiteitscontrole, waarbij u geen identiteitskaart kon voorleggen omdat u er geen had, direct zijn meegenomen naar een kazerne in Tindouf om uw legerdienst te vervullen. U zou direct, zonder het volgen van een opleiding, in de uitkijkpost van de kazerne dienst hebben moeten doen. Na twee maanden à twee maanden en een half zou u desertie gepleegd hebben uit angst voor aanvallen van terroristen. U zou verder op verschillende plekken in Algerije gewerkt en gewoond hebben. U zou vanuit Annaba naar Europa zijn gevlucht richting België en dit omdat u er al van jongs af aan van droomde om in België te wonen. U zou op 29 november 2010 in België zijn aangekomen en op 7 december 2010 heeft u hier asiel aangevraagd. Uw broer zou uw geboorteakte en andere documenten per post hebben opgestuurd.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden opgemerkt dat u niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, noch voor de subsidiaire beschermingsstatus en wel om volgende redenen.

Vooreerst legt u geen identiteitsdocument neer waardoor uw identiteit niet kan worden gecontroleerd. U beweert dat u nooit een identiteitskaart noch een paspoort hebt gehad in Algerije aangezien u geen vast adres had, u had enkel recht op een geboorteakte (gehoorverslag CGVS, p. 5). Voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u echter dat uw oude identiteitskaart en paspoort door de Algerijnse autoriteiten werden ingehouden omdat u geen vast adres had, u kreeg geen nieuwe documenten (zie Verklaring dd. 15/12/2010 punt 21). Hiermee geconfronteerd beweert u dit zo niet gezegd te hebben op DVZ (gehoorverslag CGVS, p. 6). Uw uitleg kan niet overtuigen gezien u zeer expliciet was in uw verklaringen ten overstaan van DVZ. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratief dossier blijkt bovendien dat elke Algerijn wanneer hij meerderjarig wordt (op 19-jarige leeftijd) daadwerkelijk verplicht is een identiteitskaart in zijn bezit te hebben. Een nationaal Algerijns paspoort kan bekomen worden op de leeftijd van 15 jaar. Iedere persoon op Algerijns grondgebied is daarenboven onderworpen aan de identificatieplicht en moet zich te allen tijde kunnen identificeren. U legt enkel een geboorteakte neer waarvan de authenticiteit niet kan worden gecontroleerd aangezien uzelf aangeeft dat uw broer dit document illegaal via een bevriende ambtenaar van de burgerlijke stand heeft kunnen bekomen (gehoorverslag CGVS, p. 10). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is gevoegd blijkt ook dat documenten in Algerije gemakkelijk te vervalsen zijn of via corruptie vergaard kunnen worden. Het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit houdt een negatieve indicatie met betrekking tot de asielprocedure in.

Verder kunt u geen enkel reisbescheiden voorleggen en bewijst u uw reisweg niet: u toont niet aan wanneer u uw land verlaten heeft, noch wanneer u in België aankwam. Voorts hebt u tegenstrijdige en vage verklaringen afgelegd met betrekking tot uw vertrekdatum uit Annaba en uw reisweg tot in België. Zo beweert u in het begin van het gehoor op het CGVS dat u in februari 2010 illegaal vanuit Annaba naar Sicilië gereisd bent (gehoorverslag CGVS, p. 5 + zie kladblad tolk 496). Later verklaart u plots dat u Annaba verliet en drie dagen later, op 25 november 2010, in Sicilië bent aangekomen. U erop gewezen dat u tevoren had gesteld al in februari 2010 Annaba te hebben verlaten, stelt dit niet te hebben gezegd en blijft erbij in november te zijn vertrokken (gehoorverslag CGVS, p. 7). Uw verklaring kan niet overtuigen daar er u zeer expliciet was in uw eerdere verklaringen en er hieromtrent geen misverstand kan zijn geweest. Op DVZ deelde u enkel mee dat u in november 2010 vertrokken bent, maar herinnert u zich niet meer wanneer u in Sicilië bent aangekomen (zie Verklaring dd. 15/12/2010, punt 34). Deze tegenstrijdige en vage verklaringen wijzen op het ongeloofwaardige karakter van uw vertrekdatum en de duur van uw reis tot in België. Verder is het ook zeer opmerkelijk dat u zelfs niet bij benadering weet wanneer u uw ouderlijk huis in Semmar definitief hebt verlaten (gehoorverslag CGVS, p. 5).

Tot slot is uw vrees voor vervolging bij terugkeer naar Algerije niet geloofwaardig. Zo beweert u op 15 september 2001 tijdens een identiteitscontrole meegenomen te zijn naar de kazerne van Tindouf omdat u uw legerdienst diende te vervullen. Het is weinig geloofwaardig dat de Algerijnse autoriteiten een persoon die beweert geen identiteitsdocumenten te hebben direct zijn legerdienst zouden laten

uitvoeren zonder enige interne opleiding en dit omdat u ervan verdacht werd samen te hebben gewerkt met terroristen waardoor u geacht wordt wapens te kunnen hanteren (gehoorverslag CGVS, pp. 9 en 11). Het is totaal absurd dat de Algerijnse autoriteiten dergelijke lakse en inefficiënte methode zouden toepassen aangezien zij hierdoor het gevaar lopen eventueel een terrorist binnen hun gelederen te halen. Daarenboven kan het totaal niet overtuigen dat ze een persoon die ze niet kennen en naar wie ze een onderzoek zouden instellen een wapen in handen zouden geven (gehoorverslag CGVS, pp. 9 en 10). Verder beweert u geen enkel document ter staving van het feit dat u soldaat was te hebben ontvangen net omdat zij nog bezig waren met opzoekingen omtrent uw persoon aangezien u niet over documenten beschikte (gehoorverslag CGVS, p. 9). Ook deze uitspraak wekt verbazing daar er toch van kan worden uitgegaan dat u zich binnen het leger op de een of andere manier zou moeten kunnen identificeren. Het ongeloofwaardige karakter van dit door u aangehaalde asielmotief wordt andermaal onderstreept door het feit dat u met betrekking tot dit cruciaal gegeven, plegen van desertie, geen enkele allusie gemaakt hebt in uw Vragenlijst die ingevuld werd ter voorbereiding van uw gehoor op het CGVS. U beweert initieel op de zetel van het CGVS dat u op de vraag door DVZ wat uw vrees bij terugkeer is niets antwoordde, maar u naderhand toch nog iets wilde toevoegen en er u werd meegedeeld dat u dit later mocht doen, hetgeen uiteindelijk niet is gebeurd (gehoorverslag CGVS, pp. 1 en 2). Op het einde van de Vragenlijst staat er nochtans duidelijk dat er u gevraagd werd of u nog iets wilde toevoegen waarop u negatief antwoordde (zie Vragenlijst dd. 15/12/2010, p. 3). Gevraagd waarom u, alvorens de Vragenlijst te ondertekenen, niet uw vrees ten opzichte van de autoriteiten hebt aangekaart, wijt u dit aan het feit dat u tijdens het interview schrik had en u het vergeten was, en als u het niet vergeten bent dat u dan het recht hebt om de fouten recht te zetten (gehoorverslag CGVS, pp. 2 en 3). Nogmaals gevraagd deze lacune te verduidelijken, beweert u schrik te hebben gehad en u het vergeten was (gehoorverslag CGVS, p. 3). Op de vraag van wat u schrik had, stelt u dat de mensen van buiten af u bang hadden gemaakt voor het CGVS (gehoorverslag CGVS, p. 3). Dit argument biedt geen afdoende verschooning aangezien u in Algerije zelf al op de hoogte was van het concept asiel en u wist dat u zich hiervoor tot het 'bureau voor vreemdelingen' diende te wenden (gehoorverslag CGVS, p. 8). U haalt opnieuw aan dat u tijdens het interview op DVZ schrik had en u zenuwachtig was (gehoorverslag CGVS, p. 8). U erop gewezen dat deze houding totaal tegenstrijdig is met uw vraag voor bescherming aan de Belgische autoriteiten houdt u vol schrik te hebben gehad (gehoorverslag CGVS, p. 8). Het niet eerder melden van dergelijk cruciaal element binnen uw asielfreelaas ondermijnt de geloofwaardigheid ervan.

Ook uw verklaring dat u nog tot 2010 in Algerije, terwijl u in 2001 zou zijn gedeserteerd, hebt kunnen verblijven ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van de door u beweerde vrees ten overstaan van de autoriteiten (gehoorverslag CGVS, p. 10). Mocht er immers geloof aan dit door u beweerde asielmotief kunnen worden gehecht kan er toch van worden uitgegaan dat u geen negen jaar zou hebben gewacht het land te verlaten. Uw verklaring dat u niet altijd bij uw familie verbleef maar geregeld onderdak bij vrienden kreeg doet hieraan geen afbreuk (gehoorverslag CGVS, p. 5). Uw gebrek aan vrees voor vervolging door uw autoriteiten wordt andermaal benadrukt door het feit dat uzelf voorstelt om met uw geboorteakte naar het Algerijnse consulaat alhier te gaan om zo een nationaliteitscertificaat te vergaren (gehoorverslag CGVS, pp. 6, 12 en 13).

Wat betreft uw vrees voor vervolging ten overstaan van de terroristen dient er te worden opgemerkt dat deze problemen dateren van 1995 waarna u geen melding meer heeft gemaakt van persoonlijke problemen met terroristen waardoor deze problemen niet langer als actueel kunnen worden beschouwd (gehoorverslag CGVS, p. 4 + zie Vragenlijst dd. 15/12/2010, vraag 3, punt 5, p. 2).

De door u neergelegde documenten, namelijk processen-verbaal met betrekking tot de verwoesting van uw ouderlijk huis in 1997, betreffen slechts kopies doch dit gegeven op zich wordt door ons niet in twijfel getrokken (gehoorverslag CGVS pp. 1 en 8 en 9). De foto's van een verwoest huis hebben op zich geen enkele waarde aangezien nergens uit deze stukken kan worden afgeleid dat dit uw ouderlijk huis betrof.

Wat betreft de subsidiaire bescherming dient opgemerkt dat uit een analyse van de situatie in Algerije blijkt dat er in de grote stadscentra van Algerije geen reëel risico bestaat op ernstige schendingen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt - en waarvan u een kopie zult vinden in het administratieve dossier - is de situatie, die momenteel genormaliseerd is in alle grote stadscentra, er dus niet van dien aard dat de burgers het voorwerp vormen van ernstige bedreigingen van hun leven of van hun persoon wegens blind geweld in het kader van een gewapend intern of internationaal conflict. Uit bijkomende informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat de situatie, na de gebeurtenissen die zich in de eerste maanden van 2011 hebben afgespeeld, intussen weer gekalmeerd is en de normaliteit is teruggekeerd. Actueel lopen burgers geen specifiek risico.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel – aangaande de weigering van de hoedanigheid als vluchteling – afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), betwist verzoeker ten stelligste dat hij onvoldoende elementen en feiten zou hebben aangehaald waaruit ten aanzien van hem kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Conventie van Genève. Waar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hem verwijt dat hij geen identiteitsdocument kan voorleggen, wijst verzoeker erop dat hij nochtans een geboorteakte voorlegt waaruit zijn identiteitsgegevens duidelijk blijken. Voorts benadrukt hij dat hij, vooraleer hij Algerije ontvluchtte eind 2010, jaren problemen heeft gekend aldaar. Zo diende hij op jeugdige leeftijd zijn dorp te verlaten, werd zijn ouderlijke woning volledig verwoest en werd hij opgepakt en verplicht zijn legerdienst te vervullen, waarna hij deserteerde. Aangezien hij geen vast adres had in Algerije, heeft hij noch een identiteitskaart, noch een paspoort, aldus nog verzoeker. Wat betreft zijn reisweg, benadrukt verzoeker dat hij steeds heeft verklaard dat hij via Sicilië naar België is gereisd. Tot slot betwist hij dat zijn vrees voor vervolging bij terugkeer naar Algerije niet geloofwaardig zou zijn. Hij herhaalt dat hij in 2001 uit het leger deserteerde en daarna op verschillende plaatsen diende te werken en te wonen en besluit dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening houdt met de huidige politieke en sociale situatie in Algerije.

2.2. In een tweede middel – aangaande de weigering van het subsidiair beschermingsstatuut – afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, voert verzoeker aan dat hem geheel onterecht het subsidiair beschermingsstatuut wordt geweigerd. Hij verwijst in dit verband naar de argumentatie zoals uiteengezet in het eerste middel.

2.3. Als bijlage bij het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een aantal foto's van een vernielde woning, een fotokopie van zijn geboorteakte en drie onvertaalde documenten, in het verzoekschrift omschreven als *“Stukken m.b.t. de problematiek van verzoeker”*.

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij geen identiteitsdocument neerlegt waardoor zijn identiteit niet kan worden gecontroleerd, zijn bewering voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat hij nooit een identiteitskaart noch een paspoort heeft gehad in Algerije aangezien hij geen vast adres had niet strookt met de verklaringen die hij aflegde voor de Dienst Vreemdelingenzaken en bovendien haaks staat op de informatie gevoegd aan het administratief dossier, hij enkel een geboorteakte neerlegt waarvan de authenticiteit niet kan worden gecontroleerd aangezien hij zelf aangeeft dat zijn broer dit document illegaal via een bevriende ambtenaar van de burgerlijke stand heeft kunnen bekomen en uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier bovendien blijkt dat documenten in Algerije gemakkelijk te vervalsen zijn of via corruptie vergaard kunnen worden, (ii) hij geen reisbescheiden voorlegt en zijn reisweg niet bewijst, hij voorts tegenstrijdige en vage verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot zijn vertrekdatum uit Annaba en zijn reisweg tot in België en hij zelfs niet bij benadering weet wanneer hij zijn ouderlijk huis in Semmar definitief heeft verlaten, (iii) zijn vrees voor vervolging bij terugkeer naar Algerije niet geloofwaardig is vermits 1) het weinig geloofwaardig is dat de Algerijnse autoriteiten een persoon die beweert geen identiteitsdocumenten te hebben direct zijn legerdienst zouden laten uitvoeren zonder enige interne opleiding en dit omdat hij ervan verdacht werd samen te hebben gewerkt met terroristen waardoor hij geacht werd wapens te kunnen hanteren, het totaal absurd is dat de Algerijnse autoriteiten dergelijke lakse en inefficiënte methode zouden toepassen aangezien zij hierdoor het gevaar lopen eventueel een terrorist binnen hun gelederen te halen, het daarenboven totaal niet kan overtuigen dat ze een persoon die ze niet kennen en naar wie ze een onderzoek zouden instellen een wapen in handen zouden geven en ook zijn bewering geen enkel document ter staving van het feit dat hij soldaat was te hebben ontvangen net omdat zij nog bezig waren met opzoeken omtrent zijn persoon aangezien hij niet over documenten beschikte de nodige verbazing wekt daar er toch van kan worden uitgegaan dat hij zich binnen het leger op de een of andere manier zou moeten kunnen identificeren, 2) hij met betrekking tot dit cruciaal gegeven in zijn relaas, namelijk het plegen van desertie, geen enkele allusie heeft gemaakt in zijn Vragenlijst die ingevuld werd ter voorbereiding van zijn gehoor op het CGVS en hij geen afdoende verklaring geeft voor deze omissie, 3) ook zijn verklaring dat hij nog tot 2010 in Algerije heeft kunnen verblijven terwijl hij in 2001 zou zijn gedeserteerd, op

fundamentele wijze de geloofwaardigheid van de door hem beweerde vrees ten overstaan van de autoriteiten ondermijnt en 4) het gebrek aan vrees voor vervolging door zijn autoriteiten andermaal wordt benadrukt door het feit dat hijzelf voorstelt om met zijn geboorteakte naar het Algerijnse consulaat te gaan om zo een nationaliteitscertificaat te vergaren, (iv) hij geen melding heeft gemaakt van persoonlijke problemen met terroristen na 1995 waardoor deze problemen niet langer als actueel kunnen worden beschouwd, (v) de processen-verbaal met betrekking tot de verwoesting van zijn ouderlijk huis in 1997 een gegeven betreffen dat op zich niet in twijfel wordt getrokken en de foto's van een verwoest huis op zich geen enkele waarde hebben aangezien hieruit nergens kan worden afgeleid dat dit zijn ouderlijk huis betrof en (vi) uit een analyse van de situatie in Algerije blijkt dat er in de grote stadscentra van Algerije geen reëel risico bestaat op ernstige schendingen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en dat de situatie na de gebeurtenissen die zich in de eerste maanden van 2011 hebben afgespeeld intussen weer gekalmeerd is, de normaliteit is teruggekeerd en burgers actueel geen specifiek risico lopen.

2.5. Na lezing van het administratief dossier, stelt de Raad vast dat verzoeker zijn afkomst niet aantoont, de door hem aangehaalde feiten geenszins aannemelijk maakt en in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de pertinente motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven met concrete argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij in gebreke blijft. Hij komt immers niet verder dan het louter herhalen van zijn vluchtmotieven en het uiten van blote beweringen, waarmee hij niet vermag de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te ontkrachten.

Waar verzoeker verwijst naar de door hem neergelegde geboorteakte, gaat hij volledig voorbij aan de overwegingen in de bestreden beslissing dat de authenticiteit van dit stuk niet kan worden gecontroleerd aangezien hij zelf aangeeft dat zijn broer dit document illegaal via een bevriende ambtenaar van de burgerlijke stand heeft kunnen bekomen en uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier bovendien blijkt dat documenten in Algerije gemakkelijk te vervalsen zijn of via corruptie vergaard kunnen worden. Hieraan kan nog worden toegevoegd dat een geboorteakte niet dezelfde gegevens bevat als een identiteitsdocument, zoals een foto, zodat de persoon waarvan sprake in de geboorteakte niet kan worden geïdentificeerd als diegene die het stuk voorlegt. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij meent dat zijn identiteit duidelijk blijkt uit zijn geboorteakte. Voorts herhaalt verzoeker dat hij, gezien hij geen vast adres had in Algerije, geen identiteitskaart noch een paspoort heeft, waarmee hij echter geen afdoende verklaring biedt voor de vaststelling in de bestreden beslissing dat hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over het feit of hij in het verleden al dan niet in het bezit zou zijn geweest van een identiteitskaart en een paspoort. Tevens gaat hij voorbij aan het gegeven dat uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat elke Algerijn wanneer hij meerderjarig wordt daadwerkelijk verplicht is een identiteitskaart in zijn bezit te hebben, dat een Algerijns paspoort kan worden bekomen op de leeftijd van 15 jaar en dat iedere persoon op Algerijns grondgebied onderworpen is aan de identificatieplicht en zich te allen tijde moet kunnen identificeren.

Ook met betrekking tot zijn reisweg, komt verzoeker niet verder dan het herhalen van een deel van zijn verklaringen, namelijk dat hij via Sicilië naar België is gereisd, zonder evenwel concreet in te gaan op de motivering van de bestreden beslissing dat hij niet aantoont wanneer hij zijn land verlaten heeft, noch wanneer hij in België aankwam en zonder enig verweer te voeren tegen de vaststellingen dat hij tegenstrijdige en vage verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot zijn vertrekdatum uit Annaba en zijn reisweg tot in België en dat hij zelfs niet bij benadering kan duiden wanneer hij zijn ouderlijk huis in Semmar definitief heeft verlaten.

Tot slot betwist verzoeker dat zijn vrees voor vervolging bij terugkeer naar Algerije niet geloofwaardig zou zijn en hij herhaalt in dit verband dat hij in 2001 uit het leger deserteerde en daarna op verschillende plaatsen diende te werken en te wonen. Hij onderneemt evenwel niet de minste poging om de uitgebreide motivering van de bestreden beslissing dienaangaande ook maar enigszins te verklaren of te weerleggen zodat deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier, gehandhaafd blijven en beschouwd worden als zijnde hier hernomen.

2.6. De documenten die als bijlage bij het verzoekschrift worden gevoegd zijn evenmin van die aard dat ze de vaststellingen gedaan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen alsnog in een ander daglicht zouden kunnen plaatsen.

Wat betreft het stuk 7, blijkt uit nazicht van het administratief dossier dat dit stuk reeds op 5 juli 2011 werd overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, de dag dat de bestreden beslissing werd genomen (adm. doss., stuk 1). Niet alleen is het stuk niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging zoals voorgeschreven door artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zodat de Raad niet in de mogelijkheid wordt gesteld om kennis te nemen van de inhoud ervan, bovendien dient de Raad vast te stellen dat verzoeker noch bij het overmaken van het stuk op 5 juli 2011, noch in voorliggend verzoekschrift op enigerlei wijze toelicht waarover het document gaat en wat de relevantie ervan is voor de beoordeling van zijn asielaanvraag. Dienvolgens wordt het document niet in overweging genomen.

De Raad stelt vast dat de overige documenten reeds werden beoordeeld bij het nemen van de bestreden beslissing. In onderhavig verzoekschrift wordt niet ingegaan op de motivering dienaangaande, laat staan dat enige poging wordt ondernomen om de concrete vaststellingen aangaande deze documenten te weerleggen.

2.7. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor zijn verzoek tot subsidiaire bescherming beroept op dezelfde elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas. Aangezien verzoekers vluchtrelaas niet geloofwaardig is, zoals uitvoerig wordt toegelicht in de bestreden beslissing, kan hij zich niet langer baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Voorts concludeert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier dat er in de grote stadscentra van Algerije geen reëel risico bestaat op ernstige schendingen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en dat de situatie na de gebeurtenissen die zich in de eerste maanden van 2011 hebben afgespeeld intussen weer gekalmeerd is, de normaliteit is teruggekeerd en burgers actueel geen specifiek risico lopen. Verzoeker betwist deze motivering niet, noch toont hij aan dat de informatie waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen steunt niet correct zou zijn of dat hieruit de verkeerde conclusies zouden zijn getrokken. Dienvolgens wordt bovenstaande analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.8. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat verzoeker nalaat te verduidelijken in welke zin de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening zou hebben gehouden met de huidige politieke en sociale situatie in Algerije.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien november tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS